

[Arbejdsministeren.]

Men når man mener, at vi skal trække disse specielle problemer ud til særbehandling, må jeg sige, at det vil være meget vanskeligt at skille arbejdsløshedsforsikringens og arbejdsanvisningens problemer ad. Det er ting, som hører naturligt sammen, og som man må vurdere i fællesskab og så vidt muligt — jeg tror, det er muligt — søge at finde en fælles løsning på. Som sagt er det også sådan, at det udvalg, som arbejder med disse ting, har taget de vigtigste spørgsmål vedrørende strukturen med i sin behandling. Jeg har presset meget på for at få arbejdet afsluttet i udvalget; men det er — det ved alle, der kender noget til dette område — et meget omfattende stof, man skal igennem, og man må vel søge at få den saglige behandling gennemført, selv om det tager lidt længere tid.

Hr. Asger Jensen var inde på spørgsmålet om, at en strukturændring af kasserne tiltrænges, og hr. Chr. Madsen var inde på det samme. Dette spørgsmål indgår netop i det kommissorium, som udvalget i øjeblikket arbejder efter. Jeg er ikke fremmed over for den tanke — det tror jeg heller ikke man er i arbejdsløshedskasserne — at der må ske visse strukturændringer.

Til hr. Chr. Madsen vil jeg sige, at jeg synes jo nok, det er at nedvurdere regeringens lovforslag lovlig meget, når han taler om, at der ikke er én kroners forbedring i dette lovforslag. Må jeg ikke minde hr. Chr. Madsen om, at han for vel et par måneder siden sammen med en delegation var oppe hos mig og bad om at få en uges ekstra understøttelse til de arbejdsløse i denne vinter inden 1. april. En sådan uges ekstra understøttelse ville koste omkring 5 mill. kr., for så vidt den skulle ydes på de vilkår, som man i lignende situationer for år tilbage har lagt til grund. Det forslag, jeg har fremsat her, betyder 9 mill. kr. mere til de arbejdsløse i februar og marts måned. Jeg synes derfor ikke, det er helt rimeligt her at fremstille det på den måde, at der ikke er tale om én kroners forbedring.

Hr. Chr. Madsen pegede videre på de udtalelser, som er vedtaget på kongresser og delegeretmøder. Jeg er bekendt med dem alle og vil da gerne sige, at Arbejdsløsheds-kassernes Samvirke, som jo netop repræsenterer alle de områder, hvorfra der er fremsat ønske om forbedringer på forskellige punkter, har rettet en henvendelse til mig, hvori man konkluderer, at man meget gerne så, at der skete denne forhøjelse af satserne fra 1. februar. Det, der er sket her, er altså i ganske og fuld overensstemmelse med de arbejdsløsheds-kasser, som hr. Chr. Madsen henviser til.

Vedrørende § 10, stk. 4, vil jeg gerne sige, at denne bestemmelse jo var ment som en særlig hjælp til arbejdsløse, der gennem længere tid havde gået ledige uden større mulighed for at sikre sig nyt arbejde, og for hvem det kunne være meget svært at komme tilbage til arbejdsmarkedet igen. Der er øvet en ganske betydelig indsats på dette felt. Tusinder er kommet i arbejde i kraft af disse regler. Dermed være naturligvis ikke sagt, at der i det rent tekniske apparat ikke kan være sket ting, som ikke er helt tilfredsstillende, og jeg skal da gerne kigge nærmere på spørgsmålet om de skemaer, der anvendes. Jeg synes i og for sig ligesom hr. Chr. Madsen, at tiden er løbet fra at stille spørgsmål af den karakter, der her er tale om, som f. eks. om den enkelte arbejdsløse er drikfærdig eller ej. Vi er ikke uenige herom.

Hr. Chr. Madsen siger videre, at han gerne ser, at der bliver tale om en strukturændring og et fælles kontingent, men det kunne dog meget vel tænkes, at arbejdsløsheds-kasserne ønskede at bygge på andre principper, at det samfundsmæssigt over for den enkelte kasse og dens medlemmer var hensigtsmæssigt at bygge på principper, hvorefter man fik en ydelse, som stod i relation til indtægten inden for det pågældende område. Det er jo bl. a. spørgsmålet om, hvorvidt man skal gå ind for sådanne principper, der i øjeblikket drøftes i det nedsatte udvalg.

Jeg skal ikke gå ind i en mere indgående